

“मीठे बच्चे – तिमीहरू सबै आत्माहरूलाई कर्मबन्धनबाट छुटकारा दिलाउनेवाला मुक्ति सेना (सेलभेसन आर्मी) हौं, तिमीलाई कर्मबन्धनमा फँस्नु छैन।”

प्रश्न:- कुनचाहिँ अभ्यास गर्दै रह्यौ भन्ने आत्मा एकदम शक्तिशाली बन्छ?

उत्तर:- जतिखेर समय मिल्छ, शरीरबाट अलग हुने अभ्यास गर। अलग भएपछि आत्मामा शक्ति आउँछ, उसमा बल भरिन्छ। तिमी गुप्त (अण्डर-ग्राउण्ड) सेना हौं, तिमीलाई निर्देशन छ– अटेन्शन प्लीज अर्थात् एक बाबाको नै यादमा रहने गर, अशरीरी बन।

ओम् शान्ति। ओम् शान्तिको अर्थ त बाबाले राम्रोसँग सम्झाउनु भएको छ। जहाँ सेना खडा हुन्छन् त्यहाँ भनिन्छ अटेन्शन, उनीहरूको अटेन्शनको अर्थ हो साइलेन्स। यहाँ पनि तिमीलाई बाबा भन्नुहुन्छ– अटेन्शन अर्थात् एक बाबाको यादमा बस। मुखले बोल्नु पर्ने हुन्छ, वास्तवमा बोलीबाट पनि टाढा रहनु पर्छ। अटेन्शन, बाबाको यादमा छौ? बाबाको आज्ञा अथवा श्रीमत् मिल्छ, तिमीले आत्मालाई पनि चिनेका छौ, बाबालाई पनि चिनेका छौ। त्यसैले बाबाको याद विना तिमी विकर्माजित अथवा सतोप्रधान पवित्र बन्न सक्दैनौ। मुख्य कुरा नै यही हो बाबा भन्नुहुन्छ– मीठा-प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यो हो सबै यस समयको कुरा, जुन फेरि उनले उतापट्टि लगे। उनीहरू पनि सेना हुन्, तिमी पनि सेना हौ। भूमिगत (अण्डरग्राउण्ड) सेना पनि हुन्छन् नि। छिप्छन्। तिमी पनि अण्डरग्राउण्ड हौ। तिमी पनि गुप्त हुन्छौ अर्थात् बाबाको यादमा हराउँछौ। यसैलाई भनिन्छ अण्डरग्राउण्ड। कसैले चिन्न सक्दैनन् किनकि तिमी गुप्त छौ नि। तिम्रो यादको यात्रा गुप्त छ, केवल बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गर किनकि बाबालाई थाहा छ, यादबाट नै यी बिचराहरूको कल्याण हुन्छ। अहिले तिमीलाई बिचरा भनिन्छ नि। स्वर्गमा बिचरा हुँदैनन्। बिचरा उसलाई भनिन्छ जो कहीं बन्धनमा फँसिरहन्छ। यो पनि तिमीलाई थाहा छ, बाबाले सम्झाउनु भएको छ– तिमीलाई लाइट हाउस पनि भनिन्छ। बाबालाई पनि लाइट हाउस भनिन्छ। बाबा घरी-घरी सम्झाउनु हुन्छ– एउटा आँखामा शान्तिधाम, अर्को आँखामा सुखधाम राख। तिमी लाइट हाउस जस्तै हौ। उठ्दा, बस्दा, हिँड्दा तिमी लाइट भएर रहने गर। सबैलाई सुखधाम-शान्तिधामको मार्ग बताउँदै गर। यस दुःखधाममा सबैको नाउ अङ्किएको छ। त्यसैले त भनिन्छ ‘नईया मेरी पार लगाओ’। हे खिवैया। सबैका नाउ फँसेका छन्, उनलाई उद्धार गर्ने को? उनीहरू कुनै मुक्ति सेना त होइनन्। त्यसै नाम राखिदिएका छन्। वास्तवमा मुक्ति सेना त तिमी हौ जसले हरेकलाई उद्धार गर्छौ। सबै ५ विकारको जंजीरमा अङ्किएका छन्। त्यसैले भन्छन्– हामीलाई मुक्त गर्नुहोस्, उद्धार गर्नुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ– यस यादको यात्राबाट तिमी पार हुन्छौ। अहिले त सबै फँसेका छन्। बाबालाई बागवान पनि भनिन्छ। सबै कुरा यस समयको नै हो। तिमी त फूल बन्नु छ, अहिले त सबै काँडा छन् किनकि हिंसक छन्। अब अहिंसक बन्नु छ। पावन बन्नु छ। जो धर्म स्थापन गर्न आउँछन्, उनीहरू त पवित्र आत्माहरू नै आउँछन्। उनीहरू त अपवित्र हुन सक्दैनन्। पहिला-पहिला जब आउँछन् पवित्र हुनाले उनीहरूको आत्मा वा शरीरलाई दुःख मिल्दैन किनकि उनीहरूमा कुनै पाप नै हुँदैन। हामी जब पवित्र हुन्छौं भने कुनै पाप हुँदैन तब अरुको पनि हुँदैन। हरेक कुरामा विचार गर्नुपर्छ। त्यहाँबाट आत्माहरू आउँछन् धर्म स्थापन गर्न। जसको फेरि राज्य पनि चल्छ। सिक्ख धर्मको पनि राज्य चल्छ। संन्यासीहरूको राज्य हुँदैन, राजा कहाँ बनेका छन् र। सिक्ख धर्ममा महाराजा आदि हुन्छन् भने ती जब आउँछन् स्थापन गर्न तब ती नयाँ आत्मा आउँछन्। क्राइस्टले आएर क्रिश्चियन धर्म स्थापन गरै, बुद्धले बौद्ध, इब्राहिमले इस्लाम– सबको नामबाट राशि मिल्छ। देवी-देवता धर्मको नाम मिल्दैन। निराकार बाबा नै आएर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुहुन्छ। उहाँ देहधारी हुनुहुन्छ। अरु जुन धर्म स्थापकहरू छन् उनीहरूको देहको नाम छ, बाबा त देहधारी हुनुहुन्छ। राज्य नयाँ दुनियाँमा चल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! आफूलाई रुहानी सेना अवश्य सम्झ। ती सेना आदिको कमान्डर आउँदा भन्छन्– अटेन्शन, अनि तुरुन्तै खडा हुन्छन्। उनीहरू त हरेकले आ-आफ्नो गुरुलाई याद गर्छन् या शान्तिमा रहन्छन्। तर त्यो झुटो शान्ति हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ– हामी आत्मा हौं, हाम्रो धर्म नै शान्त हो। फेरि याद कसलाई गर्नु छ। अहिले तिमीलाई ज्ञान मिलेको छ। ज्ञानसहित यादमा रहनाले पाप काटिन्छ। यो ज्ञान अरु कसैमा छैन। हामी शान्त स्वरूप आत्मा हौं भन्ने कुरा मनुष्यलाई थाहा छैन। हामी शरीरबाट अलग भएर बस्नु पर्छ। यहाँ तिमीलाई त्यो बल मिल्छ, जसबाट तिमीले आफूलाई

आत्मा सम्झेर बाबाको यादमा बस्न सक्छौ। कसरी आफूलाई आत्मा सम्झेर अलग भएर बस्ने, त्यो बाबा सम्झाउनु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्माहरू अब घर फर्केर जानु छ। हामी त्यहाँ रहनेवाला हौं। यतिका दिन घर भुलेका थियौं, अरु कसैले कहाँ सम्झन्छन् र हामी घर जाने हो भनेर। पतित आत्मा त फर्केर जान सक्दैनन्। कसलाई याद गर्नुपर्छ, यस्तो सम्झाउनेवाला कोही छैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- याद एकलाई नै गर्नु छ। अरु कसैलाई याद गरेर के फाइदा? सम्झ, भक्तिमार्गमा शिव-शिव भनिरहन्छन्, यसबाट के मिल्छ, यो त कसैलाई पनि थाहा छैन। शिवलाई याद गर्नाले पाप काटिन्छ- यो कसैलाई पनि थाहा छैन। आवाज सुनिन्छ। त्यहाँ त अवश्य आवाज हुन्छ नै। यी सबै कुराबाट केही फाइदा छैन। बाबा त यी सबै गुरुबाट अनुभवी हुनुहुन्छ नि।

बाबाले भन्नुभएको छ नि- हे अर्जुन, यी सबैलाई छोड...। सदगुरु मिलेपछि यी सबैको आवश्यकता छैन। सदगुरुले तार्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमीलाई आसुरी संसारबाट पार लैजान्छु। विषय सागरबाट पार जानु छ। यी सबै कुरा सम्झाउनको लागि हुन्। माझी त नाउ चलाउनेवाला हुन्छ तर सम्झाउनको लागि यो नाम लिइएको हो। उनलाई भनिन्छ- प्राणेश्वर बाबा अर्थात् प्राणहरूलाई दान दिनेवाला बाबा, उहाँले अमर बनाइदिनुहुन्छ। प्राण आत्मालाई भनिन्छ। आत्मा निकलेपछि भनिन्छ प्राण निकल्यो। फेरि शरीरलाई राख्न पनि दिदैनन्। आत्मा छ भने शरीर पनि तन्दुरुस्त हुन्छ। आत्मा विना त शरीर दुर्गन्धित हुन जान्छ। फेरि त्यसलाई राखेर के गर्ने? जनावरले पनि यस्तो गर्दैनन्। केवल बाँदर मात्र यस्ता हुन्छन्, तिनीहरूको बच्चा मर्छन्, दुर्गन्धित हुन्छ तापनि त्यस मुर्दालाई छोड्दैन, च्यापिरहन्छन्। उनीहरू त जनावर हुन्, तिमी त मनुष्य हौ नि। जब शरीर छोड्छन् भने भन्छन् तुरुन्त यो बाहिर निकाल। मानिसहरू भन्छन् स्वर्ग गयो। जब मुर्दालाई उठाउँछन् भने पहिला पाउ श्मशानतर्फ गराउँछन्। फेरि जब श्मशानमा पुर्याउँछन्, अनि पूजा आदि गरेर सम्झन्छन्- अब यो स्वर्ग गइरहेको छ, तब उसलाई घुमाएर टाउको श्मशानतर्फ गरिदिन्छन्। तिमीले कृष्णलाई पनि एक्युरेट देखाएका छौ, नर्कलाई लात मारेका छन्। कृष्णको यो शरीर त होइन, उनको नाम रूप बदलिन्छ। कति कुरा बाबाले सम्झाएर फेरि भन्नुहुन्छ- मनमनाभव।

यहाँ आएर जब बस्छौ भने अटेन्शन। बुद्धि बाबामा लागिरहोस्। तिम्रो यो अटेन्शन सदाको लागि हो। जबसम्म बाँचिन्छ, बाबालाई याद गर्नु छ। यादबाट नै जन्म-जन्मान्तरको पाप काटिन्छ। याद नै गर्दैनौ भने पाप पनि काटिदैन। बाबालाई याद गर्नु छ, यादमा आँखा कहिल्यै बन्द गर्नुहुँदैन। संन्यासीहरू आँखा बन्द गरेर बस्छन्। कसै-कसैले त नारीको मुख हेर्दैनन्। पट्टी बाँधेर बस्छन्। तिमी जब यहाँ बस्छौ, रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको स्वदर्शन चक्र फिराउनु पर्छ। तिमी लाइट हाउस हौ नि। यो हो दुःखधाम, एउटा आँखामा दुःखधाम, अर्को आँखामा सुखधाम। उठ्दा-बस्दा आफूलाई लाइट हाउस सम्झ। बाबा भिन्न-भिन्न तरिकाबाट बताउनु हुन्छ। तिमीले आफ्नो पनि सम्हाल गर्छौ। लाइट हाउस बन्नाले आफ्नो पनि कल्याण गर्छौ। बाबाको याद अवश्य गर्नु छ, जब कोही बाटोमा भेट्छौ भने उनलाई बताउनु पर्छ। चिनेका पनि धेरै भेटिन्छन्, उनीहरू त एक अर्कालाई राम-राम भन्छन्, उनीहरूलाई भन तपाईंलाई थाहा छ- यो हो दुःखधाम, त्यो हो शान्तिधाम र सुखधाम। तपाईं शान्तिधाम-सुखधाममा जान चाहनुहुन्छ? यी ३ चित्र जसलाई सम्झाउन पनि धेरै सहज छ। तपाईंलाई इशारा दिइन्छ। लाइट-हाउसले पनि इशारा दिन्छ। यो नाउ हो, जुन रावणको जेलमा परेको छ। मनुष्यले मनुष्यलाई उद्धार गर्न सक्दैनन्। ती त सबै हुन् नक्कली हृदय कुरा। यो हो बेहदको कुरा। सामाजिक सेवा पनि त्यो होइन। वास्तवमा सच्चा सेवा यो हो- सबैको बेडा पार गर्नु छ। तिम्रो बुद्धिमा रहन्छ मनुष्यहरूलाई के सेवा गरौं।

पहिला सोध- तपाईंले गुरु बनाउनु भएको छ- मुक्तिधाममा जानलाई, बाबासँग मिल्नलाई। तर कोही मिल्दैनन्। मिल्ने मार्ग बाबाले नै बताउनु हुन्छ। तिनीहरू सम्झन्छन्- यो शास्त्र आदि पढ्नाले भगवानसँग मिल्दिन्छ, दिलैबाट चाहना राखेमा फेरि आखिरमा कोही न कोही रूपबाट पाउँछन्। कहिले मिल्न पाउँछन्- यो बाबाले तिमीलाई सबै कुरा सम्झाउनु भएको छ। तिमीले चित्रमा देखाएका छौ- एकलाई नै याद गर्नु छ। जति पनि धर्म स्थापकहरू छन्, उनीहरूले पनि यस्तै इशारा दिन्छन् किनकि तिमीले शिक्षा दिएका छौ, त्यसैले उनीहरू पनि यसरी नै इशारा दिन्छन्। साहेबलाई जप, उहाँ बाबा हुनुहुन्छ सदगुरु। बाँकी त अनेक प्रकारको शिक्षा दिनेवाला छन्। उनीहरूलाई भनिन्छ गुरु। अशरीरी बन्ने शिक्षा कसैले जानेका छैनन्। तिमीले भन्छौ- शिव बाबाको याद गरौं। उनीहरू शिवको मन्दिरमा गएर सधैं शिवलाई बाबा भन्ने बानी परेको छ, अरु कसैलाई बाबा भन्दैनन्, तर

त्यो निराकार त छैन। शरीरधारी छ। शिव त हुनुहुन्छ निराकार, सच्चा बाबा, उहाँ त सबैका बाबा हुनु भयो। सबै आत्माहरू अशरीरी छन्।

तिमी बच्चाहरू जब यहाँ बस्छौ भने यस धुनमा बस। तिमीलाई थाहा छ- हामी कसरी फँसेका थियौं। अहिले बाबा आएर मार्ग देखाउनु भयो, अरु सबै फँसेका छन्, छुट्दैनन्। सजाय खाएर फेरि सबै छुट्छन्। तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाइरहन्छु- सजाय खाएर कहाँ सानो पद लिनु छ र! सजाय धेरै खान्छन् भने पद-भ्रष्ट हुन जान्छ, प्राप्ति कम हुन्छ। सजाय थोरै खानेलाई त पद राम्रो मिल्छ। यो हो काँडाको जंगल। सबैले एक अर्काको दुःख दिइरहन्छन्। स्वर्गलाई भनिन्छ ईश्वरको बगैंचा (गार्डेन अफ अल्लाह)। क्रिश्चियनहरू पनि भन्छन्- प्याराडाइज (स्वर्ग) थियो। कुनै समय साक्षात्कार पनि गर्न सक्छन्, हुनसक्छ यहाँको धर्मावलम्बी जो छन् फेरि आफ्नो धर्ममा आउन सक्छन्। बाँकी केवल देखेर मात्र यसमा के भयो! देखेर मात्र कोही जान सक्दैन, जबसम्म बाबालाई चिन्दैनन् र जान लिदैनन्। सबै त आउन सक्दैनन्। देवताहरू त त्यहाँ धेरै कम हुन्छन्। अहिले यतिका हिन्दु छन्, वास्तवमा देवताहरू थिए नि। तर उनीहरू थिए पावन, यी छन् पतित। पतितलाई देवता भन्न सुहाउँदैन। यही एउटा मात्र धर्म छ जसलाई धर्म-भ्रष्ट, कर्म-भ्रष्ट भनिन्छ। आदि सनातन हिन्दु धर्म भन्छन्। देवता धर्मको अक्षरै राख्दैनन्।

हामी बच्चाहरूको परमप्रिय बाबा हुनुहुन्छ, जसले तिमीलाई के बाट के बनाइदिनुहुन्छ। तिमीले सम्झाउन सक्छौ- बाबा कसरी आउनु हुन्छ, जबकि देवताहरूको पाउ पनि पुरानो तमोप्रधान सृष्टिमा राख्दैनन् भने फेरि बाबा कसरी आउन सक्नुहुन्छ? बाबा त हुनुहुन्छ निराकार, उहाँको त आफ्नो पाउ नै छैन, त्यसैले यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरू ईश्वरीय दुनियाँमा बसेका छौ, अरु सबै छन् आसुरी दुनियाँमा। यो धेरै छोटो संगमयुग हो। तिमीले सम्झन्छौ- हामी न दैवी संसारमा छौं, न आसुरी संसारमा छौं। हामी ईश्वरीय संसारमा छौं। बाबा आउनु भएको छ हामीलाई घर लिएर जानको लागि। बाबा भन्नुहुन्छ- त्यो मेरो घर हो। तिम्रो लागि मैले आफ्नो घर छोडेर आउँछु। भारतवर्ष सुखधाम बन्छ, अनि फेरि म कहाँ आउँछु र! म विश्वको मालिक बन्दिनँ, तिमी बन्छौ। म ब्रह्माण्डको मालिक हुँ। ब्रह्माण्डमा सबै आउँछन्। अहिले पनि त्यहाँ मालिक बनेर बसेका छन्, जसलाई आउन बाँकी छ, तर उनीहरू आएर विश्वको मालिक बन्दैनन्। सम्झाउन त धेरै सम्झाउँछु। कुनै विद्यार्थी धेरै असल हुन्छन् भने छात्रवृत्ति लिन्छन्। आश्चर्य छ, भन्छन्- हामी पवित्र बन्छौं, फेरि गएर पतित बन्छन्। यस्ता-यस्ता कच्चालाई नल्याऊ। ब्राह्मणीको काम हो जाँचेर ल्याउनु। तिमीलाई थाहा छ- आत्माले नै शरीर धारण गरेर पार्ट खेल्छ, आत्मालाई अविनाशी पार्ट मिलेको छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) लाइट हाउस बनेर सबैलाई शान्तिधाम, सुखधामको मार्ग देखाउनु छ। सबैको नाउलाई दुःखधामबाट निकाल्ने सेवा गर्नु छ। आफ्नो पनि कल्याण गर्नु छ।

२) आफ्नो शान्त स्वरूप स्थितिमा स्थित भएर शरीरबाट अलग हुने अभ्यास गर्नु छ, यादमा आँखा खोलेर बस्नुपर्छ, बुद्धिद्वारा रचयिता र रचनाको स्मरण गर्नु छ।

वरदान:- यस अलौकिक जीवनमा सम्बन्धको शक्तिद्वारा अविनाशी स्नेह र सहयोग प्राप्त गर्ने श्रेष्ठ आत्मा भव

यस अलौकिक जीवनमा सम्बन्धको शक्ति तिमी बच्चाहरूलाई डबल रूपमा प्राप्त छ। एक बाबाद्वारा सर्व सम्बन्ध, अर्को दैवी परिवारद्वारा सम्बन्ध। यस सम्बन्धले सदा निःस्वार्थ स्नेह, अविनाशी स्नेह र सहयोग सदा प्राप्त भइरहन्छ। त्यसैले तिम्रो पासमा सम्बन्धको पनि शक्ति छ। यस्तो श्रेष्ठ अलौकिक जीवनवाला शक्ति सम्पन्न वरदानी आत्माहरू हौ, त्यसैले गुनासो गर्नेवाला होइन, सदा राजी रहनेवाला बन।

स्लोगन:- कुनै पनि प्लान (योजना) विदेही र साक्षी बनेर सोच अनि सेकेन्डमा प्लेन (सरल) स्थिति बनाउँदै जाऊ।